

GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACTIUNEA ȘI ADMINISTRATIUNEA:
BRAȘOVU, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IEȘE ÎN FIECARE ZI.

Pe un an 12 flor., pe șese luni 6 flor., pe trei luni 3 flor.
România și străinătate:
Pe an 40 fr., pe șese luni 20 fr., pe trei luni 10 franci.

ANULU XLIX.

SE PENUMERĂ:

la poște, la librării și pe la dd. corespondenți.

ANUNCIURILE:

Oseria garmondă 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicar

Scrierile nefrancoate nu se primesc. — Manuscrisurile nu se retrămit.

Nr. 154.

Vineri, 11 (23) Iulie.

1886.

Nou abonamentu
la

„Gazeta Transilvaniei“.

Cu 1 Iulie 1886 st. v., s'au început un nou abonamentu, la care invităm pe toți onorații amici și sprijinitori ai foiei noastre.

Prețulu Abonamentulu:

Pentru Austro-Ungaria:

pe trei luni 3 fl.

„ șese „ 6 „

„ unu an 12 „

Pentru România și străinătate:

pe trei luni 10 franci

„ șese „ 20 „

„ unu an 40 „

Abonarea se pôte face mai ușor și mai repede prin mandate postale.

Abonaților de pân'acum li-se recomandă a însemna pe cuponul numărul fașiei sub care au primitu diarul.

Domnii ce se voru abonă din nou se binevoescă a scrie adresa lămurită și a arăta și posta ultimă.

Administrațiunea.

Brașov, 10 Iulie 1886.

Nu le mai iese din capu Ungurilor pensiunea generalului Edelsheim și înaintarea generalului Iansky. Diarele opoziționale maghiare anunță, că după ce se va întruni éráși dieta la tómnă, opozițiunea din cameră va întrebuița cea dintâiu ocaziune spre a constrînge pe guvernul de a se pronunța în afarerea acésta, provocând astfel o discutiune asupra cestiunei militare, care preocupă astăzi așa de multu mințile politicilor din capitala ungară.

Caracteristicu este, că, pe când organulu lui Tisza, „Nemzet“, ar dori să vedă odată sferșită fatala fafacere, opoziționalulu „Pesti Naplo“ susține sus și tare, că Edelsheim a cădutu din pricina cuvintelor, ce le-a pronunțat Koloman Tisza în dietă asupra lui Ianski și conchide de aici, că Tisza și-a perdut încrederea la corónă și este lăsat în postulul său numai din cauză, că nu se găsește altulu, care să ia asupra-și garanția pentru esecutarea pactului încheiatu cu Austria.

În acésta afacere se'nțelege că cea mai mare gură o facu Independenții. Organulu lor de frunte „Egyetértés“, se ocupă și în numărulu său de Marți de „spiritulu tradiționalu alu armatei“, care pe d-nii Helfy și Iranyi nu-i lasă să dormă liniștiți. Estragemu din articolulu numitei foi unele pasage caracteristice:

„Spiritulu tradiționalu alu armatei — scrie „Egyetértés“ — acésta neînțelăsă absurditate, earăși și-a pretinsu victima sa. Baronulu Edelsheim-Gyulay a cădutu; sémțulu comunu alu națiunei maghiare a fostu lovit cu piciorulu, generalulu Iansky a fostu avansat în modu ostentativu, în locu de-a fi trimis în pensiune, cum i s'a promis lui Tisza.“

„Pe lângă acésta a fostu redicatu până la ceru acelu spiritulu tradiționalu alu armatei, care nu cunoște nici patriă, nici națiune, nici constituțiune, nici virtute cetățenescă, ci numai credința cătră împăratulu și cătră stégulu negrugalbenu.“

În timpurile mai vechi, când nu era constituționalismu, când scopulu celu mai înaltu alu armatei era a se ține în frâu țările singuratiche, Lombardia și Venetia tocmai așa, ca celelate provincii, când soldatul se vedea doispredce an activ și nu era legaturu între el și clasa civilă, atunci — dice „Egyet“ — putea să fiă unu spiritulu comunu, care să însuflețescă pe acești soldați.

„Aceste timpuri însă au dispărut pentru totdeauna. Înțelgă odată acésta soldații atotpu-

ternici din Viena.... Pe soldatul de acum nu'lu voru însufleți ei niciodată cu visuri și spiritulu armatei deu nu-i va face să caute mórtea cu vr'unu curagiu eroicu. Pe soldatul, care își petrece vieța în casarmă și pe care îl voru duce deadreptulu din casarmă pe câmpulu de bătaia, încă îl voru mai puté influința cumva. Dér partea cea mai mare a celor concediați, cari au petrecutu câțiva ani lângă vatra părintescă, stându afară de cerculu de influința a orice spiritulu militar, participându în vieța publică la luptele politice, luându pozițiune și formându-și opiniunea în cestiune ce interesază țera: nu voru suferi a fi duși încóce și încolo, a fi jertfiți pentru una séu alta și a fi tractați astfel, ca simplu nutrementu pentru tunuri. Gata voru fi a se lupta și se voru puté însufleți, decă se va tracta de libertatea și de binele patriei lor, dér într'unu răboiu ce s'ar purta fără ca să ceră interesele noastre séu tocmai contra lor, voru puté face éráși nisce esperințe, ca cele ce le făcuseră la Koeniggratz...“

„...Armata are necesitate de unu spiritulu nou, ca să pótă coréspunde chiamării sale.... Trebuie să i se scótă din capu acele triste reminiscințe din trecut. Trebuie să se facă dintr'însă o armată națională, care să stea în serviciulu libertății și constituțiunei țerii. Astfelu se va sci însufleți, va sci să fiă unu sprijin coronei și tronulu...“

„...Numai când va fi convingerea generală, că armata e cea mai de frunte apărătoare a intereselor noastre, numai atunci se pôte aștepta, ca rezervistulu pe care-lu chiamă în răboiu dela vatra familiei sale, să se simtă nu ca străinu, ci ca făcendu parte din armată.“

„Egyetértés“ continuă prin a ridica nisce grozave acușatiuni contra cercurilor mai înalte militare din Viena.

„Acești ómeni réi“ (gonoszok) dice fóia kosuthistă „voiesc să amărăscă țera, să sädéscă discordia, ca și când i ar fi pătunsu vechiulu spiritulu alu Camarillei, care a fostu desbinat popore ca să aibă prețestu a interveni și a confisca ori-ce constituțiune. Și constituțiunea noastră „atérnă numai de unu firu subțire...“

Aceste pasage ce se finesc cu o apostrofă în contra „slugarniculu Tisza“ sunt de ajuns spre a ne arăta ce idei profesază diarul cel mai răspânditu între Unguri.

Agitari panslaviste contra Serbiei.

Cetim în „Pester Lloyd“

Revelările asupra agitariilor panslaviste contra Serbiei, ce s'au publicat mai alaltăeri într'o foia renană, par a fi demne de atenziune, întru cât ele arată cum minerii panslaviști lucrăz mereu, ca să submineze pretutindenea terenulu și să-lu prepare pentru planurile lor. Din acele revelări reiese, că pretendentulu Karageorgiović cu ajutorulu emigranților serbi, anume alu cunoscutulu preotu Ghiurici, întréga primăveră adunase aderenți și se afla în urmă în fruntea a vr'o mii de ómeni Muntenegrini, Sërbi espulsați, Bosniaci și Herțegovineni, cu cari avea să esecute o mișcare în veră contra Serbiei. Factice esecutare a proiectulu a fostu zădărnicit prin pedec, încă nelămurite; dér cumcă planulu a esistat și că în pregătirile sale prosperase cam departe, se pôte lua ca faptu, și ni s'a confirmat și din altă parte. Temerile așadar, ce s'au nutrit în Belgrad de uneltirile agitátore ale pretendentulu Karageorgiović, se dovedesc acum ca întemeiate și amu dori să vedem cum „Glas. Zernagorza,“ care în ultimile sale enunțatiuni a accentuat cu atâtea emfásă lealitatea Muntenegrului în cestiuni internaționale, va apăra atitudinea guvernulu său și cum va justifica, că se uneltesc formalu sub ochii prințulu Neculae și se facu conjurațiuni contra ordinei esistente într'unu statu amic și în contra dinastiei legitime ce domnesc acolo.

Se vede că „P. H.“ a uitat, că guvernulu muntenegrinu a declarat prin „Glas Zernagorza,“ că e tréba prințulu Karageorgiović ce face elu de sine, destulu că guvernulu nu s'amestecă.

Protestări contra Monseniorelui Palma.

Cu ocaziunea postulu mare, arhiepiscopulu catolicu din Bucuresci Mr. Palma a adresat poporeniloru săi o scrisore pastorală, în care dicea între altele, că adevérata religie e cea catolică și adaugă:

„...Însemnăm cu bucuria, cum că în cele patru și jum. milioane de creștini de ritu greco-catolicu amintit, se cuprinde peste unu și jum. milionu de Romani din Ardelu, cari în două secole s'au unit cu noi prin legăturile aceloși credințe.“

„Adresându-se cătră Roma cea mărită, vechia lor mamă și centrulu unității catolice, Romani primară dela densa o adevérată avuție de cultură și de sciință, care aduse apoi unu folos și în partea de dincóce a munilor...“

„Într'adeveru, cei învățați cunosc pre bine însemnatulu contingentu ce au adus la reinvierea literaturii și a culturii românesce lucrările scóse la lumină de Romani catolici din Ardelu...“

Acésta pastorală a ridicat furtun în presa din România, atât în cea guvernamentală cât și în cea opozițională, acușându pe Mr. Palma, că face propagandă catolică subminându religia ortodoxă.

„Voința Națională“ (gub.) dice: „Pastorală lovesce indirectu în religia poporulu român. Religia catolică își bate jocu de sciință îndrăsnind să proclame infalibilitatea personală a unui om, a Papei. Dér mai îndrăsnetu lucru din partea religiei catolice e, că într'o țera străină, unde e tolerată, devine agresivă. Bunătatea și răbdarea Romaniului însă pôte să aibă o margine. Poporulu român, tolerant per excellentiam, fiind atacat și sci să răspundă. Represantații catolicismulu să și modereze zelulu proselitismulu, decă nu voescu să pėrdă ceea ce au. Afirmarea pastoralei, că redeșteptarea simțemntulu naționalu la Romani este datoritu bisericeii catolice, anume prin cea unită din Transilvania, e unu flagrantu neadeveru... Decă prin biserica unită din Transilvania s'a favorisat întru câtva renașterea culturii la Romani, prin primirea lor în școlile catolice, acésta s'a făcut în contra voinței și a scopuriloru catolice. La ce tindea biserica catolică prin unirea Romaniilor cu densa? La deșteptarea naționalității acestora? Este chiar ridiculu a o presupune. Voa să mai câștige unu popor muncitoru între inchinătorii săi, din care să și sporéscă veniturile...“

Bisericeii noastre ortodocse, celu puțin acestu păcatu nu i se pôte pune în socotelă, de a fi voit să acapareze consciințele pentru a storce avuțiile. Ea a fostu totdeauna sérac și sérac sunt reprezentanții ei... Încă odată sfătuim pe Mr. Palma să fiă mai moderat în zelulu său pentru religia ce represintă, pentru ca nu prin unu excesu, ce nu este nici la locul lui, să dauneze mai multu decâtu să foloséscă cauzei pe care o slujește.“

„Telegrafulu“ (gub.) scrie: „O spunem limpede: pré sănția sa arhiepiscopulu Paulu Iosefu face propagandă pentru convertirea la catolicismu a creștiniloru ortodocși. Aprópe e tentat cineva să ridă, când se gândesc la așa ceva; când se mai găsescu populațiuni necreștine, când pe globu se mai află atâtea milioane de suflete cari nu mărturisesc în Cristosu, prelații bisericeii apusene nu găsescu ceva mai bun de făcutu, decâtu să dispute unei biserice surori pe credințiosii săi! Acésta nu e în spiritulu învățăturiloru lui Cristosu, care nu binecuvēntă niciodată pe cei ce visau la măriri, ci tocmai pe smeriți îi iubea. Nu voim să mai vorbim de superioritatea bisericeii noastre, care se împacă atât de bine cu pornirile societății moderne. Biserica ortodocșă română nici o dată n'a putut născu o instituțiune ca Sfânta (!) Incheșiție, nici nu s'a gândit vr'o dată să censureze și să puie la index cărțile cari nu plac unu consistoriu ruginitu. Amu mai putea spune, că șeful administrativu alu bisericeii noastre nici odată n'a pretinsu la infalibilitate, ca Papi dela Roma. Arhiepiscopulu Paulu Iosefu Palma a făcutu o greșală, care nu

trebuie să se mai repete. E destul câmp de activitate aiurea pentru biserica apusenă; spre acolo se îndreptă privirile prea sântul arhiepiscop, er pe noi se ne lase în credința strămoșilor noștri: credință, cu care ei au isbutit să opue zidul păgânilor.

„Românul” (opos.) scrie: „Credem și afirmăm că Monseniorele Palma, că pastora sa aș la ordinea dălei în totă presa română, n'a conșcut nici bine nici deplin gradul de conșcințe istorice pe cari Români, fără apostolica bine-cuvântare a Sanctității sale Papa de la Roma, le au despre istoria patriei lor, precum și despre curentele de civilizație cari, p'ici pe coala, la diferite epoace, au brădat prin țările române. Șinca țice, că unirea „numai popilor folositoare a fost”, er Papiu Ilarianu o numesce „fatala unire.” Mediteză, Monseniore, pe Georgiu Șincai, alu Daciei Muratori; in el, Eminența Ta, care despici cu artă firul teologic in patru, vei vedea că *legăturile aceleiași credințe* nu sunt de o potrivă în consecințe cu „cele patru puncte” ale unirei fatale. Citescă Eminența Ta scrierile lui Petru Maior, lui Samuel Klein și érăși, și mereu, și fără încetare „Cronica” cea neperitoare a lui Georgiu Șincai, și se va convinge că Români Uniți nu priveau în România decât Columna Traiană, er *nu centrul unității catolice*... Citesce, Monseniore, citesce adevăratele fântâni istorice ale Românilor din Dacia și te vei convinge, sunt sigur, că deca ei datoresc multe mândre și falnice lucruri Romei Traiane, apoi catolicismului Romei papale Români nu i datoresc *nici măcar o tufă de Veneția*. Intr'unu altu articolu „Românul” incheiă astfel: „Când Monseniorele Palma va uita, că nu e în țera Eminenței Sale, ba încă se va crede cu totul și cu totul în patria sa și prin urmare, ca orice episcopu catolicu din tôte timpurile și din tôte țerile, ar căuta în astă țera să alieze *spiritualul cu temporalul*, în vederea *terestralului*; când adică, pe lângă argumentele de teologie pură și de casuistică și mai pură, va aduce și argumente și intențiuni de felul celor coprinse în pastorala trecutelor pareșim, Monseniorele Paul-Iosefu Palma va întâlni în contră-i nu numai pe succesorii lui Varlaam alu Moldovei și lui Theodosiu alu Munteniei, ci pe toți Români.

„România” (opos.) după ce arată că de multu a atras atențiunea asupra propagandei catolice, der că prelații români n'au găsit cu cale să i pună stavilă mai de timpuriu, se adresază cătră arhiepiscopul catolicu dicendū: „Nu cu ingratitudine și cu tendințe sediciose, Monseniore Palma, se cade a se răspunde unei toleranțe și unei ospitalități atât de generose ca aceea a Românilor pentru a nu aduce pe Români în stare a se căi intr'o și de dărnicia lor!”

„Epoca” scrie între altele: „Superioritatea dogmatică a credinței ortodoxe asupra bisericii papale e foarte lesne de susținut, pentru că toți doctorii creștinătății, între cari o mulțime de clerici apuseni, au demonstrat într'unu chip neîndoios adevărul confesiunii răsăritene din tôte punctele de vedere teologicu canonic. Er biserica papală continuă a și întinde domnia asupra lumii, în puterea admirabilei sële organizațiuni și mai presus de tôte, în puterea mijlocelor nesecate, ce isviresc din legiunile nenumărate ale clerului său. Partea cea mai însemnată a scrisorii Prelatului Latinu este fără îndoie că aceea unde desvoltă cu mare ostentă o ideie cu totul nouă și până acum neuzită, der împodobită și susținută cu un mare talent și cu argumente bine alese pentru a face o impresiune măgulitoare asupra unor spirite nepregătite, adică că cultura și deșteptarea simțului naționalu a venit în România dela Români Uniți din Transilvania. Acolo este tôte puterea, totu miezul scrisorii Arhierului Latinu. Cu o dialectică rară, voeșce să deducă din *latinitatea de origină* a poporului român neșitate a unei *latinități de credință*. Ţaducendū astfel de perpetuă confuziă între aceste două latinități, *atât de deosebite în realitate*, și neavendū nimicū a face una cu alta, pentru mai lesne amăgire a unui fel de simțu patriotic greșit. Biserica nu există în virtutea unei constituții umane trecătoare ca omul, ea este o instituție divină, este temelia primordială a societăților umane. Religiuinea ortodoxă nu există în România în virtutea voinței legiuitorului din 1866. Ea este aci acasă la densa. Ea a descălecatu aceste țeri, deșteptând unu Radu Negru, unu Dragoșu, unu Bogdanu. Ea a insuflit pe unu Mircea, unu Alecsandru celu bunu, unu Stefanu, unu Mihaiu în luptele lor pentru neamul românesc și pentru creștinătate. Ea a făcutu ca unu Constantin Brâncoveanu să și jertfescă viața și copii pentru lege și moșia. Ea a întărit pe unu Grigorie Ghica la ceasul martirului. Ea ne-a scăpatu în trecut, ea ne va scăpa și în viitor de aspirarea lătelor streine.”

In fața atitudinii presei, Arhiepiscopul și Metropolitanul Ungro-Vlahiei și primatu alu României, *Calinicu Miculescu*, a adresatū poporului o pastorală, în care țice:

„Nimicu mai laudabilu, decât faptul unu îndreptătoru alu cuvântului adevărului, care caută să propage principiile salutare ale creștinismului, și să convingă pe

credincioșii săi, că mântuirea stă în țaria credinței. Noi n'amă avea nimicu de dășu în această privință, căci nu ne este datu a ne amesteca în conducerea turmei incredințate păstoriei Monseniorelui Palma. Der nu putem trece cu vederea acele puncte ale epistolei menționate, în care se atingue interese ale bisericii ortodoxe române.

„Pentru a întări pe credincioșii bisericii Papale din România, Monseniorele Palma a creștut de cuvântu, nu numai a lauda în modu escesivu biserica latină, ci a o arăta creștinilor, ca singura biserică adevărată, ca singura biserică întemeiată pe base solide, fiindcă este întemeiată de apostolul Petru; de unde se deduce, că tôte celelalte biserici, cari nu recunoscă această supremație și dominațiune, se află în rătăcire, sunt depărtate de adevărata credință, și prin urmare nu potu da mântuirea credincioșilor lor. Pentru a susține aceste aserțiuni, Monseniorele Palma se sprigine pe argumentele conșcute ale bisericii latine, despre vocațiunea și antaietatea apostolului Petru la Episcopatul Romei și despre supremația Papei. Aci pastora combate pe Mr. Palma, cu argumente din istoria bisericească, apoi continuă:

Der adevărurile și faptele se sdruncină încă mai tare, când Monseniorele Palma, pentru a întări în credință turma sa cea duhovnicescă, *susține că cultura și deșteptarea simțământului naționalu în România a venit dela biserica catolică prin Uniți din Transilvania*. Aserțiunea această o este dovadă, că Monseniorele Palma nu cunșce istoria românească, și numai de aceea a putut inainta lucruri, cari nu corășpondu cu faptele istoriei. Adevărul netăgăduit și care lăcesce cu țaria, este, că biserica ortodoxă a fostu taldăuna pentru Români scutul celu mai puternicu alu naționalității, că Români ortodocși au stătuți ei cei întâiu pieptu cotoșirei Europei de cătră Musulman, apărându cu vitejie credința creștinescă, moșia și naționalitatea lor; că limba românească in biserica ortodoxă și prin această biserică s'a ridicat; că chiar in seculu actualu biserica ortodoxă a fost și este România în fruntea tuturor mișcărilor naționale. De aceea și Români au ținut și țin la neatărnarea națională. De aceea recunșcerea acestei neatărnări de cătră tôte bisericele ortodoxe, a fostu aclamată dela o margine a țerei la cealaltă cu via bucuria. De aceea acestu mare act s'a considerat de biserica ortodoxă română ca una din faptele cele mai de căpeteniă a domniei glorioșe a pre iubitului nostru rege Carolu I.. Monseniorele Palma ar face bine, să și aducă aminte că biserica latină a trăit și trăesce în România nesupărată de nimeni, numai grația spiritului de toleranță adevăratu creștinescă, a creștinilor ortodocși.”

In numărul de mâne vomă publica unu articolu, ce ni-lu trimite d-lu Dumitru Radu, preotū românū unitu, doctorū in filosofie și in teologie, care de cătva timp se află atașat pe lângă arhiepiscopia latină din Bucuresci. Articulū prin care întempea atacurile îndreptate de presa din România contra Monseniorelui Palma.

Prigonirea limbei române.

Dămū locu aș actelorū privitoare la deștituirea primarulu românū din Șieu-Odorheiu, comitatul Solnocu-Dobeca, din motivu că nu cunșce limba maghiară, căci celalaltu motivu este trasu de pēru și nu pōte justifica o asemenea procedere.

Etă decisiunea vicespanului în limba maghiară originală:

Szolnok-Dobokamegye alispánja.

3435. — 1886. sz.

Szolnok-Dobokamegye alispánjától Kupsa János s.-udvarhelyi községi bíró ellen Szenási András és társa által emelt panasz folytán a bethleni járás szolgabírájának 3761. — 1885 sz. végzésével, valamint a 1265/1885. alisp. sz. végzéssel hivatalból elrendelt fegyelmi vizsgálat eredményében a megyei tisztifőgyész véleményének bevételét követve.

határozott:

Kupsa János községi bíró az 1876. évi V. t. 18. §-nak a). pontja szerint minősülő és sulyosabb beszámintós alá es kötelességszegés és szolgálati képtelenség fegyelmi vétségében vétkenek s ezért az idézett törvény 23. §. b). pontja alapján hivatalvesztésre ítéltetik.

Mert

Tanuk vallomásával van igazolva, hogy a mult év nyarán a s. udvarhelyi határon nagy mérvben elharapódzott zug legeltetést vév vendélet daczára is elmulasztotta megakadályozni s a tetteseket hivatalból üldözendő cselekményük megtorlása végett feljelent; és mert beismeréssel van igazolva, hogy az állam hivatalos nyelvét nem bírja, e nélkül pedig hivatalával járó kötelességeit megvárható pontossággal teljesíteni képes nem lehet.

Miről azon figyelmeztetéssel értesitem, miszerint jogában ezen határozatom ellen a vételtől számított 8 nap alatt felbehívészen élni.

Deesen, 1882. márcz. 13-án.

S. Szarvadi

kir. tanácsos alispán.

Etă și recursulū primarului românū:

Ilustrului Domnū Paulu Szarvadi, consiliarū reg. vicecomitele municipiului Solnocu-Dobeca in Deesiu. Recursulū judeului comunalu locuitorū in Șieu-Odorheiu Ioanū Cupșia, prin advocatulū Augustū Munteanu in Deșiu, in contra otăriri aduse in 13 Martie 1886 Nr 3435 in causă disciplinară.

Ilustre Consiliarū Regescu, Domnule Vicecomite!

In contra decisiunii din 13 Martie a. c. Nr. 3435-1886 insinuezū *recursū* din următoarele motive:

In ordinea excepțiunilor mele la propunerea procurorului m'am luatū voiă a arăta, că in respectulū impedecării abaterilor de prevaricațiune a țarinei nu cade in sarcina mea nici o neglijență, și in totu casulū nu in așa gradū, care să atragă după sine pedepsa cea mai mare, ce e măsurată asupra mea.

In anulū trecutū a fostu sēmția in tōtă țera lipsa de nutreț și pășinne;

Pretutindenea au fostu mai multe abaterile pentru pășine, ca de altădată.

Eu am avutū și alte îndatoriri de primariu, cari au pretinsū totu tēmpulū meu, nici nu se ține de datorințele mele, ca eu să implinescū afacerile pădătorului de câmpu.

Der de a obvenitū pagubă, aceea am prețuit' o, și in mai multe nopți am mersū prin țarină spre controlarea părinților ei, și ajutorarea acelora, ceea ce e doveditū cu actele de investigație.

Ca să fi datū ori și cine plânsore, fără ca să fi primitū satisfacțiune, casū ca acesta n'a obvenitū.

Incătū privesce a doua parte a decisiunii *nesciința limbei oficiose a statului*, aceea nu posede basă legală.

E durerosū, că nu știu vorbi in limba oficiosă, acuma'sū omū bētrānū, — spre învățarea limbei neputinciosū, — nu trāescū in astfelu de cercū, care să fiă potrivitū pentru învățarea limbei maghiare, de orece in ținutulū nostru nu mulți o vorbescū și dintre vechii locuitorū ai comunei nōstre nimeni; suntū câteva familii maghiare lucrători de pământū, da și aceștia vorbescū numai romānesce.

Articulū de lege V. din an. 1876 la care se provcă decisiunea vătēmătoare nu inșiră între abaterile disciplinare nesciința limbei maghiare.

Legea despre regularea comunelor nu prescrie, că numai acela pōte fi primarū comunalū, care știe unguresce.

O atare dispozițiune a legii nici nu ar fi executabilă, căci multe comune suntū in statulū ungarū, unde nime nu știe unguresce.

In înțelesulū legii comunale oficialū de primarū este o datoriă cetățenescă și totu cetățenulū statului este datorū sub pedepsă alū primi.

Intre acele cauze, care eschidū pe oreșine dela ocuparea oficiului de primari, nesciința limbei unguresci nu e inșirată.

Precând de altă parte in înțelesulū articolului de lege XLIV din anulū 1868 fiecare cetățenū alū statului, oricărei naționalitate să aparțină, e egalū indreptățitū.

Nu e scopulū acestei apelațiuni respectuose de a tracta întrebări de dreptulū publicū, ori cestiuni politice.

Mi iau insē voiă a accentua acele dispozițiuni a articolului de lege XLIV din 1868, in a căroră esență lovesce decisiunea apelată.

Limba oficiosă a Statului in comunele acestea nu e limba obligată de folosire, pentru că după § 20 alū legii citate reprezentanțele comunale singure își alegū limba de afacere.

Și după § 22 alū aceleiași legi comuna la jurisdicțiunea proprie, la comunele aceleia, ba și in scrisorile ce le adresează guvernului statului pōte folosi limba administrațiunei sale.

Legile țerii insē pe basa articolului citatū § 1 suntū a se estrada și in limba locuitorilorū țerei de naționalitate nemaghiară, — și astfelū nu există nici o pedecă legală, ca să nu pōtă fi cetățenulū onestū alū statului și fără cunșcința limbei maghiare jude comunalū.

Dispozițiunea aceea plină de rigore a comitatului, ca să se alegă de primarū comunalū numai omū cunșcătorū alū limbei maghiare, nici nu s'ar putea efeptui in totu comitatulū, *fiindcă suntū comune, in cari nu locuesce nici unū omū, care vorbescū unguresce*.

Der afară de acesta primaria satului nu constă singurū din primarulū, ci și sub-primarulū și jurații încă suntū membrii ei, — și deca ocărmuirea comitatului vrē să fiă consecventă, nu numai pe primarulū, ci și pe sub-primarulū și pe jurați, pe perceptorii comunali — și in casulū estremū pe toți cetățenii statului, cari au dreptū de alegere, trebuie să-i pedepsescă pentru acelu păcatū oribilū, că nu știu unguresce.

Și deca procedendū astfelū nu numai greșesce in contra articolului de lege cardinală XLIV—1868, ci greșesce in potriua drepturilorū generale ale omului, când pedepsesce pe poporulū străbunū alū țerei pentru aceea, că din întâmplare se trage dela părinți nemaghiari.

O astfelū de procedură a guvernului din comitatū nu e potrivită, ca să susțină înțelegerea pacinică între poporele de diferite limbi ale patriei, ba față cu legile pentru naționalitate, cari au valōre juridică, suntū in stare a șgudui sēmțulū de dreptū alū locuitorilorū.

In casuri ca acestea fără voiă ne vine aminte lupulū din poveste, care a sfērticatū pe mielșelulū asemenea nu fără oreșcare titlu de dreptū la aparință.

Legislatorulū pōte să facă legi și din respecte politice, deră celū ce implinesce legea e datorū a o aplica onestū in înțelesulū legii și intr'unu statū de dreptū nu este permisū a se abate dela aceea.

Până când art. de lege XLIV din 1868 stă in putere, suntū datore autoritățile alū onora și ține in vigore.

Nu se pōte basa ordinațiunea vicecomitelui despre cunșcința limbei primarilorū comunali pe § 7 articolū legii despre egala îndreptățire a naționalitățilorū, deră deca trebuie acestū articlu de lege executatū consecventū, in acestū casū primarulū comunū nu numai unguresce și romānesce, ci nesmintitū trebuie să știe și nemșesce, pentru că deosebitū in comunele învecinate cu municipiulū Bistrița-Nășeudului suntū mulți nemți, ba încă unde și unde lucrători italieni, francesi și slavī așețati ca lucrători de păduri. Tutoorū pretensiunilorū limbistice nu pōte să satisfacă bietulū primarū.

Au trecutū 14 ani deja, de când sunt nentreruptū primarulū comunei, de atunci legea despre egala îndreptă-

țire națională nu s'a schimbat, decât am fost capabil să a purta 14 ani acestu oficiu, acum procopsit prin îndelungatul serviciu, am mai multă deprindere, nu se poate afirma despre mine cu destulă temei, că sunt neapăt.

Nu mă leg de acestu oficiu, care și de altmintealea nu asigură venitul de lipsă pentru susținerea vieții, și de altă parte este îngreunător pentru că în împrejurările vitrege prezente se recere mare putere și influință morală, ca judele satului să pôtă împăca interesele și averea concetățenilor săi față cu pretensiunile dirigătorilor;

Der decât în 14 ani am putut împlini locul meu cu cinste și omenia, decât în timpul acesta am putut câștiga îndestularea mai mărilor mei, și decât în timpul acesta destul de îndelungat, am fost în stare a conduce lucrurile satului emenese, nu mi-ar plăce să mă despart acum după acestu trecut împlinit cu omenia, cu rușine de oficiu.

Singur așa fi abșis de oficiul meu, decât în comună ar fi precumpănitor locuitorii de limba maghiară, cu cari nu mă pot înțelege, der fiindcă de acestia nu sunt în sat, cari n'ar sci românesce, și de altă parte — notariul e ungaru, care corespunde unguresce cu autoritățile și care cu acei locuitorii, cari vorbesc unguresce, în acea limbă vorbește, — și așa tuturora se face destul în privința limbei; credeam ce legea concede, ba în pune în urmarea cererii alegătorilor comunali, să-mi continuesu datorința de primariu. —

In fine să-mi fiă permis a observa, că nimeni nu s'a aflat în comună ofensat prin aceea, că eu nu știu vorbi unguresce, și din acestu motiv nimeni nu s'a jeluțit.

In urma tuturor acestora prin avocatul meu justificat cu plen potență de sub A., mă rog cu stimă de onorabila Comisiune administrativă disciplinară, că modificand decisiunea ilustrului Viceșpau din 13 Martie 1886 Nr. 3435, se binevoescă a mă absolve de sub abaterea disciplinară, ce mi se impuță, și de sub pedepsa, ce mi s'a măsurat. —

In 15 Aprilie 1886.

Ioan Cupșia.

Acestu recursu l'a respinsu comisiunea administrativă presidată de prefectul „de modelu“ Bánffy în ședința dela 16 Mai a. c. lăsand în vigore hotărârea nedreptă și nebasată a vicespanului.“

SCRILE ȚILEI.

S'a cătrănit „Szek. Nemz.“ din cauză că guvernul României ar pune pedeci cetățenilor români, ca să nu pôtă cerceta băile unguresci. Unu asemenea casu ne aduce acestu diaru despre o femeia din Bucuresci, care — după cum țice elu — de mai mulți ani s'a obișnuit a cerceta băile unguresci. A voit să vină și de asfădată; a cerut pașaportul necesar, der i s'a refusat dela locurile competente, țicend, că se află în România destul de bune băi, folosescă-le acelea. Numai cu mare greutate i-a succesu acestei femei ca să-și capete pașaportu. „Kolozs. Köz.“ reproducendă această scire sub titlul „Valachii patrioți“ adauge: „Dela băile sēcuesci lipsesc în mare parte oșpeții din România, der acesta nu este intru atâta spre scăderea Sēcuiilor, câtu mai virtosu spre a Românilor, căci locuitorii „valachi“ din Vâlcele (Elçpatak) și din așa țisa „Hete“ mai virtosu dela oșpeții băilor își câștigau pânea lor.“ — Noi am spus după foile din România, că șicanele cu pașaportul sunt neadevăruri. Cei din România au declarat că i-a scărbitu șovinismul ungurescu. Cât pentru suferințe, pe lângă Români suțer. mai multu Sēcuii.

—x—

„Bud. Tagbl.“ încă impuță țilele trecute, că guvernul român face greutăți acelora, cari cer pașaporte pentru băile de aici. Acum declară numitul diaru, că oșpeții streini sunt întâmpinați cu puțină prevenire. În multe locuri, omenii nostri privesc oșpeților peste umeri și în ceea ce privesc raporturile sociale nici habar nu au de ele, ba s'au ivit casuri, că au fostu direct respinși. Unu oșpeț însu nu concede de două ori așa ceva, și de altădată se feresce a mai cerceta unu locu unde se consideră simplu numai de unu obiectu bun de exploatat, fără de a fi împărțit de acele considerări, pe care le pretinde orice omu dintr'o societate și de o poziție mai bună. Acesta a fostu și cauza, pentru care oșpeții români n'au mai venit la băile din Mehadia. Din patriotismu rău înțeles atâtea pedeci li s'au făcutu acestora, până ce ne-am pomenit că aceia, cari ne erau cei mai aderenți și splendiți oșpeți, nu mai vinu la noi.“

—x—

Ministrul Trefort a ordonat, ca anuarul universității și planul de învățământ pe viitor să se tipărească nu numai în limba maghiară, ci și în cea latină și să se trimetă în streinătate. — O nouă dovadă pentru streinătate, câtu de scărbosu a ajunsu a fi șovinismul ungurescu. Șovinismul atâtu l'a orbitu pe ministru-ordonanță, încât n'a găsit o limbă viiă „mai lățită“, decât pe cea ungurescă, der pe care o pôtă'n spinare în streinătate răposata latină. Care e mai môtă din aceste două?

—x—

Cu câtă conscientiositate se procede în Ungaria în înscrierea alegătorilor ne arată împrejurarea, că în Arad a trebuit să se facă peste 100 de reclamarți, er în Debrțin numărul reclamarților contra neîndreptățirilor comise se sac la considerabila sumă de 500.

—x—

Intr'o corespondență din Bulgaria ce a primitu „Telegrafulu“ din Bucuresci, între altele cetim: „Cestiunea emigrațiunei ne preocupă. Sutiți de familii muntenegrene năvălesc pe teritoriul nostru. Acesta populațiune nouă intrand în sinul națiunei ne îngrijesce, deorece caracterul Muntenegreanului greu se impacă cu alu nostru. Asemenea suntem și în contra emigrațiunii elementelor române. Satele române, care le avem nu se asimilează de locu cu noi, ba chiar din contră Bulgarii de prin jurul acestor sate se romanisesc. Acesta cestiune preocupă în momentul de față opinia publică.“ Același lucru se întâmplă și în Serbia, unde sunt la trei sute de mii de Români.

—x—

„Folia ordinațiunilor armatei“ din Viena publică o circulară-ordonanță, care țice, că întrebunțarea musicilor militare, în afară de serviciu, la locuri publice numai cu condițiunea să se permită, ca în toate împrejurările ele să-și păstreze caracterul unei instituțiuni militare; și la festivități seu demonstrațiuni cu tendință politică să nu ia parte; locurile să corespundă vașei militare. Participarea lor la procesiuni festive nemilitare e împreunată numai cu incuviințarea ministerului comunu de rășoiu; întrebunțarea lor în afară de serviciu o incuviințeză comandantul regimentului. În afară de ținutul de serviciu alu unei stațiuni, întrebunțarea lor o incuviințeză comanda teritorială militară, în afară de ținutul teritorialu militaru ministerul comunu de rășoiu. Șefii musicilor nu potu apăre pe afișe. La produțiunii ale musicilor militare în locuri publice se execută numai bucățile musicale aprobate de comandantul regimentului. În teatre au să cante numai în orhestru sub conducerea propriului ei șefu; pe scenă la reprezentațiunii teatrale nu e permis să coopereze. Nu le e permis a lua parte la reprezentațiunii teatrale demonstrative seu cu tendință politică. Costumarea musicii militare seu a singuraticilor omeni e oprită. Abateri dela aceste prescrieri, anume la deosebite festivități patriotice, se permitu numai cu incuviințarea ministerului comunu de rășoiu.

—x—

„Revista politică“ din Suceava spune, că pierderea ce o suferă Bucovina prin încetarea relațiunilor comerciale cu România se ureă la aproape 6 milioane. Unde te întorci nu auți decât plângerți. „Intręga Bucovina și o mare parte a Ardealului, țice numitul diaru, va plăti forte scumpu închiderea hotarilor nostre despre România, căci nu mai incape indoială, că guvernul nostru a cedat presiunei guvernului maghiaru.“

—x—

Virgie Olteanu și Ladislav Popu, preoți ai diecesei gr. cat. a Gherlei, sunt numiți capelani militari cl. II în rezervă.

—x—

In comuna Panatulu nou din comit. Aradului s'a constatat o defraudare de bani orfanali în sumă de peste 40,000 fl.

—x—

La esamenul oralu de maturitate, care s'a ținut la 1, 2 și 3 Iulie la gimn. gr. or. din Suceava, s'au supus numai 7 studenți români. Dintre acestia 3 au fostu aprobați, eră ceilalți 4 au fostu reprobați câte pe 6 săptămâni.

—x—

Foile unguresci au anunțat disparițiunea sublocotenentului Nicolau Stoica de Hatęgu dela reg. de infant. 43 din Timișora. Se presupune că ținutul oficeru s'a sinucis.

—x—

„Voința Națională“ comunică, că e vorba să se înființeze anul acesta „Clubul Carpați“ în România, după cum sunt reuniunile carpatine dela noi.

—x—

„Rășoiul“ scrie, că prinții Ferdinand și Carolu, nepoții Regelui României, dintre cari unul va fi desemnat ca moștenitoru presuntiv alu tronului României, se țice că voru veni la tōmnă în Bucuresci, spre a-și face voluntariatul în oștire.

—x—

O societate de acționari s'a înființat la Focșani, cu scopu d'a instala o fabrică de postavăria, flanel, sucman, țari, glugi și alte produțiuni ce se aduceau pânăcum dela Brașov, scrie același diaru.

—x—

Peter Durmes, notar comunu în comuna Ghimbav, falsificand cambii dela institutul de creditu din Codlea, în valore de 10,000 fl. v. a. s'a predatu singuru de sine tribunalului din Brașov.

—x—

Bulgarii de cai în Brașov. — Favorisată de unu timpu frumoș — o raritate în vęra acęsta — alergarea de cai de Dumineca trecută, arangiată pe câmpia din Stupinile Brașovului, de cătră oficerii regimentului de husari nr. 2, a intrunitu lume multă din toate clasele societății. Tribunele erau indesate de publicu. Locurile principale le ocupă damele în toalete elegante de vęră. Juriul a fostu compus din d-nii: generalu comite Schoenfeld, colonelul comite Palfy, colonelul de Saffin, Loc.-colonelul de Fogarassy. Ca stewards au funcționat: Căpitani Beranek, Sprecher, Iungnik și Locotenentii Steiner-Götl și Römer. La cumpenă au statu: căpitani Maschaner și Hroch. Starteri: căp. Jaeger și loc. Chrestels. In comitetu au fostu: colonelul de Saffin, Majorul Ballacs, căpit. Beimer și Tomae, locot. Kornitz și br. Gablenz și sub-loc. Haas și Kyd.

La 3 ore s'au început alergările. I. alergare pentru cai proprii, distanță 2400 metri, 6 garduri. Premiul 1 l'a dobândit sub-locot. Markovits cu murgul „Deli“, alu doilea: locot. Roemer cu roibul „Dandy“. II. a urmatu apoi o alergare de vęnătoare pentru husari. III. Steeple-chase, distanță 3200 metri, 8 piedeci nu mai inalte de 1 metru și 2 metri late. Premiul întâiu l'a câștigat căpitantul Hroch cu calul seu suriu „Apafy“, alu doilea loc. Chrestels cu murgul „Cylinder“. IV. Steeple-chase pentru suboficeri. V. Steeple-chase micu pentru cai proprii; distanță 3200 metri, piedeci ca în Nr. III. Premiul 1: loc. Chrestels cu iepa murgă a sub-loc. Greissing; alu doilea: căpit. Hroch cu murgul seu Olaf. VI. mare Steeple-chase (cai proprii) distanță 4000 metri, 10 piedeci, nu mai inalte de unu metru și 3 metri late, Premiul 1: loc. Kyd cu iepa sa murgă „Commencement“ 78¹/₂ kgr. alu II-lea: loc. Calm cu iepa sură de 4 ani „Jeanne“. — In cursul alergărilor a cantat musica militară. Premiele au fostu date de damele regimentului, de colonel. de Saffin, de corpul oficerilor și cele din urmă de cătră damele din împrejurime.

SCRILE TELEGRAFICE.

(Serv. part. a „Gaz. Trans.“)

PESTA, 22 Iuliu. — Eri a fostu omoritu comerciantul de feru Hermann Löwenthal, care locuia în cercul alu șeselea strada cavalerilor. Ađi dimineță i s'a găsitu cadavru pe câmpul ângerului. Ucigașii au fostu descoperiți în cursul țilei și se numescu Isidor Goldstein și Franz Bogdan. Amendoi au refusat a mărturisii crima.

LONDRA, 22 Iuliu. — Cabinetul Gladstone a demisionat. Salisbury a fostu chemat la regina în Osborne.

SOFIA, 22 Iuliu — Amesuratu propunerii guvernului, Sobrania a însărcinat pe comitetul financiaru să examineze convențiunea privitoare la construirea căii ferate Rusciuc-Varna. Prin acęsta se crede că s'a prevenit unei eventuale crise ministeriale. Ministrul justiției, care a demisio ată înainte cu cinci țile, s'a alăturat la opozițiune.

VIENA, 22 Iuliu. — Kalnoky a plecatu eri la Kissingen, unde se așteptă și ministrul ce esterne rusu Giers.

Dare de semă și mulțamit publică.

(Urmare).

Suma de 49 fl. 8 cr. patruțeci și nouę florini și optu cruceru o predau la 30/6 1886 Domnului Nicolau Porea preotd în Basna, să o împartă între nenorocii Români și Țigani în părți egale: Am primitu Nicolau Porea m. p., parochu gr. cat., inaintea mea Onoriu Tilea m. p., ingineru.

După încheierea listei au mai incursu dela următorii domni: Ilie Giurgiu, conducătorul mōrei din Iclod, 1 fl.; Ioan Damianu, invățatoru în Iclod, 20 cr.; Ion Pęcuarari, preotd în Țur, dela poporeni săi, 7 fl.

Deci eu colectaiu cu totul cinci-șeci și șępte fl. și douățeci și optu cruceru valută austriacă. La 30 Iuliu a. c. aveam 49 fl. 8 cr. adunați, cu care sumă merseiu la Basna spre a-i împărți conformu apelului, der fiindu omenii la lucrul lor agronomicu pe câmpu, lăsaiu suma la d-lu parochu localu Nicolau Porea cu rugarea să-o împartă d-sa; ajunsu acasă imi mai incurse suma de 8 fl. 20 cr., carea o espedaiu prin postă totu susu numitului domn parochu, er d-sa împărți toți banii, precum se vede din consemnarea ce urmęză:

(Va urma.)

DIVERSE.

Misterele Parisului. — Din Parisu se raporteză: In urma denunțarei unei vicontese, care perduse într'o nōpte 55,000 franci, poliția descoperi unu cuibă de jocu în cãrți în strada Pigalle, ce era visitat numai de dame, fumand și bēndu hazardau colosalu nopți întregi.

Editoru: Iacobu Mureșianu.

Redactoru responsabilu: Dr. Aurel Mureșianu

